

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 532/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 2 lipca 2020 roku w sprawie II K 174/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- zarzut obrazy prawa procesowego, mający wpływ na treść orzeczenia tj. 6 kpk w zw. z art. 117 § 2 kpk w zw. z art. 399§ 1 i 2 kpk, polegający na przeprowadzeniu rozprawy głównej w dniu 2 lipca 2020r. pod nieobecność oskarżonego, mimo należytego usprawiedliwienia niestawiennictwa i	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>zgłoszenia wniosku o odroczenie rozprawy, co skutkowało brakiem uprzedzenia o możliwości zakwalifikowania czynu zarzucanego oskarżonemu jako wyczerpującego dyspozycję przepisu przewidującego surowszą odpowiedzialność karną i co uniemożliwiło przedsięwzięcie przez obrońcę czynności korzystnych dla oskarżonego,</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wbrew wywodom obrońcy, Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, która dodatkowo miała mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia.</p> <p>Słusznie bowiem nie uwzględniono wniosku obrońcy oskarżonego o odroczenie rozprawy w dniu 2 lipca 2020r., albowiem wniosek ten oparty był na konieczności sprawowania w</p>				

tym dniu przez M. L. opieki nad dzieckiem, w sytuacji gdy: obecność oskarżonego na rozprawie nie była obowiązkowa, dziecko ma 9 lat, jego schorzenie dotyczyło dłoni, a wiadomość o uszkodzeniu dłoni nie miała charakteru zdarzenia nagłego (do jej uszkodzenia doszło w dniu 19 czerwca 2020r.). Tym samym słusznie uznano, iż oskarżony, zawiadomiony odpowiednio wcześniej, bo już w dniu 2 czerwca 2020r. o terminie rozprawy wyznaczonej na datę 2 lipca 2020r., miał wystarczająco dużo czasu na ewentualne zorganizowanie dla dużego już przecież dziecka, stosownej opieki - jeśli takowa faktycznie była dziecku potrzebna, bo co do zasady schorzenie dłoni takiej potrzeby nie uzasadnia. Ponadto był w sprawie reprezentowany przez obrońcę, który zawiadomiony o terminie rozprawy, nie mając informacji o losach złożonego wniosku o

odroczenie
rozprawy, nie stawiał
się na nią bez
własnego
usprawiedliwienia.

Mylny jest także
argument
skarżącego, iż sąd
rejonowy nie
uprzedził o
możliwości
zakwalifikowania
czynu zarzucanego
oskarżonemu. jako
wyczerpującego
dyspozycję przepisu
przewidującego
surowszą
odpowiedzialność
karną, co dodatkowo
łączył z brakiem
możliwości
przedsiębrania
czynności
obrończych. Sąd
odwoławczy zważył,
iż pierwotnie (w
akcie oskarżenia)
zachowanie M. L.
zakwalifikowano
jedynie z art. 209
§ 1a kk, który to
przepis przewiduje
zagrożenie w
postaci: kary
grzywny, kary
ograniczenia
wolności albo
pozbawienia
wolności do lat 2.
Tymczasem
kwalifikacja
prawno-karna
zachowania
oskarżonego została
uzupełniona przez
sąd I instancji o
przepis art. 209
§1 kk, który jest

zagrożony łagodniej,
bo karą grzywny,
karą ograniczenia
wolności albo
pozbawienia
wolności do roku.
Co więcej, dokładna
analiza opisu czynu
zarzucanego aktem
oskarżenia
wskazuje, że
zawierał on
wszystkie znamienia
zawarte zarówno w
art. 209 § 1 kk,
jak i art. 209 § 1a
kk, w szczególności
znamie związane
wysokością
powstałych wskutek
zachowania
oskarżonego
zaległości tj. iż
na skutek jego
zachowania
powstała łączna
zaległość
przekraczająca
równowartość co
najmniej 3
świadczeń
okresowych.

Sąd rejonowy, przed
zamknięciem
przewodu sądowego,
dokonał stosownego
uprzedzenia o
możliwości
zakwalifikowania
czynu oskarżonego,
jako wypełniającego
kumulatywnie oba
w/w przepisy
(pomimo, iż na
Sali nie było
obecnych stron). To
nieusprawiedliwiona
nieobecność
oskarżonego oraz

jego obrońcy na ostatniej rozprawie merytorycznej spowodowały natomiast, iż strona nie została o powyższym pouczone przed zamknięciem przewodu sądowego.

Na marginesie sąd odwoławczy zauważył także, że skarżący nie wykazał w apelacji, by brak w/w pouczenia miał wpływ na wydane orzeczenie (nawet, gdyby rozpoznanie rozprawy pod nieobecność oskarżonego oceniono zgodnie z wola apelanta).

Powodem odroczenia rozprawy do dnia 2 lipca 2020r. była konieczność uzupełnienia materiału dowodowego, w tym uwzględniony wniosek obrońcy o odebranie uzupełniających wyjaśnień od M. L. („chęć wypowiedzenia się” - wniosek zgłoszony przez obrońcę na rozprawie w dniu 10 stycznia 2020r.). W toku postępowania odwoławczego oskarżony złożył uzupełniające wyjaśnienia, które

nie stanowiły podstawy do dokonywania dodatkowych ustaleń w sprawie.			
Wniosek			
o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania do sądu I instancji,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zarzut związany z naruszeniem prawa do obrony okazał się niezasadny, stąd wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia (brak przesłanek, o jakich mowa w art. 439 §1 kpk, art. 454k.p.k, brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości).			
3.2.	- zarzut obrazy prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk, poprzez naruszenie podstawowych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

zasad określających reguły dowodzenia winy i zstąpienie ich domniemanem winy oskarżonego, dokonanie dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego, a na ich kanwie dokonanie ustaleń niewynikających ze zgromadzonego materiału, co skutkowało przypisaniem oskarżonemu popełnienia zarzuconego mu czynu, podczas, gdy zdaniem skarżącego zebrany materiał dowodowy nie dostarczył wystarczających dowodów w tym zakresie,

- stanowiący pochodną w/w naruszeń o charakterze procesowym, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, poprzez bezpodstawne i sprzeczne z treścią materiału dowodowego przyjęcie, że M. L. w okresie czasu od 27 lutego 2018r. do 5 grudnia 2018r. naraził swojego syna D. na niemożność zaspokojenia

	<p>podstawowych potrzeb życiowych przez uchylenie się od obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem w sprawie III RC 293/07, wskutek czego powstała zaległość przekraczająca równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych,</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W ocenie sądu II instancji, sąd meriti starannie przeprowadził przewód sądowy oraz zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody. Dokonana przez sąd I instancji analiza oraz kompleksowa ocena zgromadzonych dowodów jest prawidłowa.</p> <p>Co do obrazu art. 7 kpk, to w pierwszej kolejności przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje</p>				

pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 kpk wtedy tylko, kiedy spełnione są warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 kpk.), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania sądu (art. 424 § 1 pkt 1 kpk.) (zob. zgodnie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie III KK 415/06). Analiza akt przedmiotowej sprawy wskazuje, że sąd rejonowy sprostął tym wymogom, co znajduje wyraz w kompleksowej ocenie wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie. Wbrew argumentacji autora apelacji, brak jest w niniejszej sprawie także wątpliwości, które należałoby rozstrzygać na korzyść oskarżonego

(sam apelant poza samym przywołaniem art. 5 § 2 kpk, jako mającego doznać obrazy, nie wskazuje także jakie to wątpliwości powstały w przedmiotowej sprawie i dlaczego oraz dlaczego i jak, ich rozstrzygnięcie obraża art. 5 § 2 kpk, pomijając już to, że sąd rejonowy żadnych „wątpliwości” nie ustalił).

Skarżący staje na stanowisku, że błędnie oceniono wiarygodność zeznających w sprawie świadków, w tym pokrzywdzonego i jego matki. Tymczasem sąd II instancji zważył, że ocena tego osobowego materiału dowodowego jest ze wszelkich miar prawidłowa. Oskarżony winien uiszczać co miesiąc kwotę 600 złotych alimentów, który to obowiązek nałożył nań sąd cywilny, oceniając możliwości zarobkowe M. L. i potrzeby życiowe jego syna. Wiedział, że alimenty są zgłoszone do

komornika i to on je egzekwuje. Wiedział przy tym, że pieniądze przekazywane bezpośrednio na ręce matki dziecka z konta babki (matki oskarżonego) były zwracane, gdy zostały przekazane „tytułem alimentów”.

Oskarżony w okresie czasu od 27 lutego 2018r. do 5 grudnia 2018r. dokonał dwóch wpłat na poczet alimentów bezpośrednio na konto syna, tj. 300 zł. w dniu 28 lutego 2018r. oraz 1.500 złotych w dniu 13 września 2018r. – jako wpłaty tytułem „od marca do lipca”. Okres od 27 lutego do 5 grudnia 2018r. obejmuje pełne 9 miesięcy i 5 dni. W/w wpłaty na konto syna pokrywałyby alimenty odpowiadające zaledwie trzech miesięcznym zobowiązaniom oskarżonego. Co więcej, także te wpłaty, tak jak wcześniejsze, zostały przez pokrzywdzonego (który uzyskał już dorosłość) zwrócone, o czym oskarżony wiedział. Sąd odwoławczy

zważył, że było to postępowanie ze wszech miar słuszne. Jeśli alimenty wypłacane były pokrzywdzonemu przez Skarb Państwa (MOPS), to dodatkowe pobieranie ich - za ten sam okres - bezpośrednio od zobowiązanego, mogło by się łączyć z zarzutem bezprawnego ich przyjmowania przez pokrzywdzonego. Powyższe jest zrozumiałe dla każdego dorosłego i rozumnego człowieka. Wpłaty, jakich oskarżony dokonał już bezpośrednio do komornika tj. 3.000 zł. i 3.600 zł. zostały wpłacone przez niego dopiero w czerwcu 2019r., a więc na długo po okresie przypisanego mu czynu. Przy czym także one pokrywały jedynie część zaległości, jakie występowały po stronie M. L.. Oskarżony, jako osoba zdrowa i zdolna do zatrudnienia, nigdy nie poszukiwał pracy w PUP, nie rejestrował się jako poszukujący pracy, żadne z jego dzieci nie jest dzieckiem

upośledzonym,
wymagających
całodobowej opieki
dorosłego.

Oskarżony deklaruje
sprawowanie opieki
nad dwojgiem
małoletnich dzieci, z
których jedno chodzi
do szkoły a drugie
do przedszkola,
podczas gdy to jego
zona mając ok.
60 lokali prowadzi
działalność
gospodarczą, sam
deklaruje prace
dorywcze.

Skarżący upatruje
sprzeczności treści
zeznań małoletniego
i jego matki
z przyjęciem, iż
oskarżony „uchylał
się” od uiszczania
alimentów, zupełnie
pomijając fakt, że po
pierwsze: oskarżony
miał świadomość
zwrotu pieniędzy,
które przesyłane
były jako „alimenty”,
z pominięciem
komornika, a po
drugie: nawet
przyjęcie, że chciał
w ten sposób
zadośćuczynić
swojemu
obowiązкови, to nie
ekskulpuje go od
popelnienia czynu,
bo w/w wpłaty
z okresu od 27
lutego do 5 grudnia
2018r. to raptem
łącznie kwota 1.800
zł., podczas, gdy
w tym okresie

czasu oskarżony winien uiścić ponad 5.400 zł. alimentów. Postawa, jaką prezentuje w sprawie tj. potrzeba opieki nad dziećmi niczego nie zmienia. Dzieci oskarżonego, jak każde inne (co do zasady), mają dwoje rodziców, z czego każdy jest obowiązany łożyć na utrzymanie. Jeśli małoletnie dzieci wymagały opieki, to winna ją sprawować matka, względnie opiekunka albo stosowny ośrodek, a oskarżony winien uiszczać kwotę 600 złotych kosztem podjęcia każdej pracy: nocnej, dorywczej, ewentualnie nieadekwatnej do wykształcenia, czego zupełnie zaniechał, przerzucając ciężar utrzymania syna na barki matki i Skarbu Państwa. Sąd Rejonowy prawidłowo także ocenił życiowe potrzeby pokrzywdzonego i przeanalizował wpływ postawy oskarżonego na ich zaspokojenie.

Wniosek

o zmianę wyroku i uniewinnienie

zasadny

oskarżonego od zarzuconego mu czynu;	# częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wyrok jest słuszny, apelacja obrońcy związana z zarzutem obrazy prawa procesowego i błędem w ustaleniach faktycznych nie zasługuje na uwzględnienie.			
3-3.	- zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 209 § 1 i 1a kk, przez niezasadne przyjęcie, iż oskarżony wyczerpał znamiona tego czynu, w sytuacji gdy oskarżony w okresie objętym zarzutem łożył na utrzymanie swojego syna;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Ustalenia faktyczne dokonane w przedmiotowej sprawie są prawidłowe, prawidłowa jest także subsumpcja			

zachowania oskarżonego pod konkretną normę prawną. W okresie czasu od 27 lutego 2018r. do 5 grudnia 2018r. (przypisany czasokres czynu) oskarżony, wiedząc o obowiązku alimentacyjnym wobec syna rządu 600 złotych miesięcznie i prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym, jedynie dwukrotnie dokonywał nieudolnych wpłat na poczet alimentów (300 zł. i 1500 z.), przy czym uczynił powyższe z pominięciem komornika. W/ w wpłat dokonał w łącznej kwocie 1.800 zł., a więc w wysokości odpowiadającej zaledwie tylko trzymiesięcznemu obowiązkowi nałożonemu nań wyrokiem sądu cywilnego. Wiedział przy tym, iż każdorazowo alimenty te były mu niezwłocznie zwracane (tak samo działo się, gdy takich wpłat na poczet alimentów, za oskarżonego, dokonywała we wcześniejszym okresie jego matka). Oskarżony

postępował przy tym uporczywie i złośliwie, zdając sobie sprawę z tego, że alimenty są wypłacane pokrzywdzonemu przez Państwo (MOPS) i egzekwuje je komornik w toku prowadzonego postępowania, co oznacza, że syn przyjmując ewentualnie alimenty od ojca musiałby zwrócić te, wypłacone za ten sam okres czasu, przez Państwo. Naraził syna na dodatkowe możliwe nieprzyjemności (nawet odpowiedzialność karną) i dodatkowe czynności bankowe (zwroty). Zignorował przy tym zwrot sumy 300 zł. dokonanej przez syna w dniu 1 marca 2018r., wpłacając po ok. miesiącu 1.500 zł. jeszcze raz na jego konto. Nawet także w ten sposób, łącznie próbował wpłacić dużo mniej, niż powinien (i po należnym czasie określonym wyrokiem cywilnym). Oskarżony jest zdrowym mężczyzną mogącym podjąć zatrudnienie i ma wyuczony zawód. Kwota 600 zł.

miesięcznie z pewnością była dla niego osiągalna. Kwota ta została ustalona wiele lat wcześniej, bo w 2008r. i od tego czasu nie była ani podwyższana, ani obniżana.

Oskarżony zdając sobie sprawę z istnienia obowiązku alimentacyjnego i jego wysokości, w okresie mu przypisanym, w żadnym miesiącu nie sprostął powyższemu. Nigdy przy tym nie poszukiwał pracy w PUP, zaslaniając się pilnowaniem młodszych dzieci. Takie obowiązku wobec młodszych dzieci w żaden sposób nie ekskulpują M. L., skoro żadne z nich nie jest dzieckiem upośledzonym, wymagającym zrezygnowania z wykonywania zatrudnienia przez rodzica. Oskarżony działał uporczywie, lekceważąc przy tym instytucję komornika, mając - jak się wydaje własne, bardzo subiektywne i bardzo mylne przekonanie o własnej przebiegłości (chciał pominąć koszty

<p>komornika, co sam przyznał).</p> <p>Wpłaty, o jakich wyjaśniał w toku postępowania odwoławczego, dotyczyły okresu do późniejszego, aniżeli okres podlegający osądowi w przedmiotowej sprawie.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>wyrok w zakresie sprawstwa oskarżonego i kwalifikacji prawno-karnej jego zachowania słuszny,</p>				
<p>3.4.</p>	<p>- zarzut rażącej niewspółmierności kary w sensie jej surowości, poprzez błędne przyjęcie, iż nie ma podstaw do orzeczenia wobec M. L. kary łagodniejszego rodzaju tj. kary pozbawienia wolności z warunkowym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>zawieszeniem jej wykonania, co doprowadziło do orzeczenia kary rażąco surowej, nie spełniającej dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk w zw. z art. 115 § 2 kk w zw. z art. 115 § 21 kk;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Aprobując w całej rozciągłości przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku ustalenia i dokonane na ich podstawie orzeczenie o winie oskarżonego, stwierdzić należy, że zaistniały jednak podstawy do wzruszenia orzeczenia o karze. Postawiony przez skarżącego zarzut rażącej niewspółmierności kary zasługiwał bowiem na uwzględnienie w kontekście głównie ustaleń, co do zmiany zachowania oskarżonego. Wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności należy ocenić jako zbyt surową w</p>				

rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, gdy zważy się na następujące okoliczności:

- w chwili czynu M. L. był karany tylko jeden raz, za tożsame przestępstwo, na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 1 roku - wyrok w sprawie II K 1065/17 (co powoduje, iż brak jest podstaw do wnioskowanego przez obrońcę zastosowania art. 69 kk, albowiem skazanie to nie uległo zatarciu),

- powyższe skazanie
- w sprawie II K 1067/17
- uprawomocniło się w dniu 30 października 2018r., a więc zaledwie ok. miesiąc wcześniej, aniżeli data popełnienia czynu trwałego przypisanego w niniejszym postępowaniu (za datę jego popełnienia należy bowiem uznać ostatni dzień zachowania oskarżonego tj. 5 grudnia 2018r.),

- okres nie alimentacji w przedmiotowej sprawie nie był stosunkowo długi (niewiele ponad 9 miesięcy),

- po popełnieniu przedmiotowej czynu, w zachowaniu oskarżonego doszło do znacznego przewartościowania norm i zmiany jego zachowania względem obowiązku alimentacyjnego, albowiem w czerwcu 2019r. oskarżony uiszczył na poczet alimentów bieżących i zaległości łącznie kwotę 6.600 złotych,

- aktualnie oskarżony wywiązuje się z obowiązku alimentacyjnego.

Tym samym wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy, nie uwzględniała należycie wszystkich w/w okoliczności i aspektów popełnionego przestępstwa. Przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony jest zagrożone alternatywnie

karami: grzywny,
karą ograniczenia
wolności i
pozbawienia
wolności, co czyniło
niezasadnym
stanowisko obrońcy
o konieczności
sięgania po art. 37a
kk dla orzeczenia
kary grzywny bądź
ograniczenia
wolności.
Wymierzona
oskarżonemu w
kara 6 miesięcy
pozbawienia
wolności nie była
trafną reakcją karną,
współmierną
zarówno do stopnia
winy oskarżonego,
jak i do stopnia
społecznej
szkodliwości
popelnionego
przestępstwa,
albowiem przede
wszystkim nie
uwzględniała
pozytywnej zmiany
w jego zachowaniu
względem
obowiązku
alimentacyjnego. W
tej sytuacji za
uzasadnione uznano
orzeczenie kary 1
roku ograniczenia
wolności polegającej
na wykonywaniu
nieodpłatnej,
kontrolowanej pracy
na cele społeczne
po 40 godzin
w miesiącu. Tak
wymierzona kara
nie sprzeciwia się
ewentualnemu
wykonywaniu

<p>zatrudnienia, a także umożliwi oskarżonemu sprawowanie bezpośredniej opieki nad dziećmi, w sytuacji częstych nieobecności w domu ich matki, skoro taki model swojej rodziny wybrał M. L.. Tak orzeczona kara ma także, w ocenie sądu odwoławczego, dostateczne szanse na spełnienie zamierzonych jej celów tak wobec sprawcy, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, bądź innej rodzajowo kary, przy zastosowaniu art. 37 a kk;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>apelacja obrońcy zasługuje na uwzględnienie w</p>		

zakresie zarzutu
związanego z
zastosowaną
represją karną, w
szczególności, co do
zasadności wyboru
kary o charakterze
wolnościowym, w
postaci
wykonywania kary
ograniczenia
wolności; wyrok
wydany w sprawie II
K 1065/17, który nie
uległ zatarciu, był
natomiast
dodatkową
przeszkodą do
ewentualnego
warunkowego
zawieszenia
wykonania
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności;

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach
uwzględnienia
okoliczności

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie
w mocy wyroku**

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
rozstrzygnięcie w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego oraz wydatków za postępowanie I-szo instancyjne;		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
apelacja, co do braku sprawstwa oskarżonego oraz obrazy wskazanych przepisów prawa materialnego i procesowego, nie zasługiwała na uwzględnienie z przyczyn wskazanych powyżej (w rubrykach 3.1, 3.2. i 3.3.);		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
zastosowana represja karna;		
Zwięźle o powodach zmiany		

wskazano w punkcie 3.4.;			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
punkt 3	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 636 § 1 kpk, ustalając wysokość opłaty za II instancję na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 z późniejszymi	

	<p>zmianami). Sąd odwoławczy zdecydował się obciążyć oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, albowiem jako osoba zdrowa i zdolna do zatrudnienia, a ponadto posiadająca wyuczony zawód, jest w sprawie ponieść je w całości. Sprawowanie opieki nad dziećmi nie stoi na przeszkodzie podjęcia takiego zatrudnienia np. na niepełny etat. Skazany może ubiegać się o rozłożenie w/w kosztów na raty.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie mazowieckim z dnia 2 lipca 2020 roku w sprawie II K 174/19	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana